

CHEKHOV'S GUN

Nasan Tur

WEA

I

TEGIT

CHEKHOV'S GUN

Russian playwright Anton Chekhov said: 'If there is a rifle hanging on a wall during Act One of a play, in the last act the rifle must go off.'

Chekhov's famous rule formalizes a basic assumption that premeditates a narrative: if the story foresees an event, from the start the element or the subject that gives rise to it must be made clear. So, by convention, the expression 'Chekhov's gun' is applied to the component of a play or literary work that is crucial to its development, even if at first glance it seems inessential to the rest of the plot. In this respect, the gun is the best way of avoiding possible narrative gaps; indeed, it not only hints at what will occur, but also urges the viewer to reconsider the story through 'cause and effect' reasoning. The gun in, and of, itself is symbolic and when mentioned may denote another subject – an idea, a character, an event – involved in the action. Similarly, its meaning extends beyond the boundaries of theatrical writing into films, music, and visual arts.

Nasan Tur's *First Shot* (2014) is the perfect example of Chekhov's gun, in both a semantic and etymological sense. The video installation opens with a gun and, following its destiny: the inevitable fire. Ten individuals, each different in age and background, and in part with different staging, fundamentally communicate the same story: an individual picks up a gun, for the first time in their life, and pulls the trigger. The experience thus makes them players in a kind of initiation rite not only involving themselves, but also the audience who observes them. In other words, a shared emotional connection emerges, touching both feelings and thoughts. As a consequence, all the sensations experienced by the shooter are felt by the viewer albeit in different ways. The triggering of fears, uncertainties, and flawed powers of one will reflect on the other. It is, in fact, an unbroken cross-referencing of impulses activated by an uninterrupted sensorial revolution – however virtual – each time *First Shot* is seen. This effect is expressed through an original linguistic structure whose strengths lie in slow motion. The images roll seamlessly across the screen, always at a slow measured pace that gives them a unique gravity. The notion of time that it transmits is metaphysical and detached from the real world. The eye is caught in an almost hypnotic manner so the gaze is drawn to the singularity of each rather than to the overall narrative. In this way, each episode appears to be a story in itself, independent of the narrative from which it derives, and the slow motion effect confers a special visual power with an almost paint-erly nuance. The subjects emerge mainly in the refined tonal and colour shifts, they enrich the video, guiding it into another dimension.

It could be said *First Shot* is more like a 'painting in motion' than a video installation. In its own way, it is a perspectival, malleable, gleaming structure representing one of the most intense testimonies of Tur's original and equally personal rapport with painting. Although not immediately evident, the artist cultivates this close rapport with other contexts, such as history or social aspects of reality. The result is an anthology of creative proposals that differ in technique and type but that are close in interpretation and syntax. For example, staying within the realm of video installations, *Ritual* (2005) and *In My Pants* (2015) reveal Tur's strong interest in analysing the value of colour and light in the composition, as well as the human figure expressed in the form of a portrait in the former and a self-portrait in the latter. A similar approach is found in the photographic cycle *Clouds* (2012-13), where colour plays an essential role in defining the perspective and plastic system of the vistas depicted. Tur also comes to painting through an exploration of graphic idiom. Consider *City Says...* (2013), a performance of transcribing and overlapping slogans similar to those seen all over urban landscapes is transformed into the artist's ideal reading of the poetics in action painting and graffiti art. Much the same can be said for *Police Paintings* (2014-15), works based on large, uniform fields of colour that are conceptually reminiscent of those made to conceal urban graffiti but visually echo the notion of sign/gesture/matter conceived within an informal framework. In these works, Tur covers various ideological and operational fields in a free interpretation of various roles. He relies as much on intellect as on emotion, on reason as much as on perception, on analytical capacity as much as on ideological drive, assuming different expressive structures in each case. It also requires Tur to recall operating codes from the distant and the immediate past, updating solutions offered by the latest technological means, setting them in a contemporary context. These are experiments implemented by means of a very wide range of methods (painting, sculpture, drawing, installation, performance, photography, video...) in tones that are at times more radical and an iconic.

Nasan Tur is a witness of his time and *First Shot* is a revealing example, effectively able to sum up the artist's research in all its complexity. Indeed, the value of the video installation goes far beyond what it seems to say and it would be a serious error to dwell only on the 'cause and effect' relationship it puts in place. It is simply not enough to analyse the sense of awe and – in some cases – the anxiety it arouses in the viewer, or to watch the video as if it were a recorded news item. Chekhov's gun is proof of this: everything is clear from the beginning. So it is advisable to go beyond the contingent fact and contextualize *First Shot* within Tur's poetics, considering how much it will represent a case in point.

HET GEWEER VAN TSJECHOV

Volgens de overlevering heeft Anton Tsjechov ooit gezegd: 'Als er in de eerste akte van een toneelstuk een geweer aan de muur hangt, moet deze in de laatste akte worden afgevuurd'

Deze uitspraak formuleert een basisaannname voor het opzetten van een vertelling: als in het verhaal een gebeurtenis wordt voorspeld, moet het element of onderwerp dat daar aanleiding toe geeft vanaf het begin duidelijk worden gemaakt. Dus de uitdrukking 'het geweer van Tsjechov' slaat volgens een literaire conventie op een onderdeel van een toneelstuk of literair werk dat op het eerste gezicht niet essentieel lijkt maar later juist cruciaal blijkt te zijn voor de ontwikkeling van de plot. In die zin is een geweer de beste manier om mogelijke leemten in het verhaal te vermijden. Het zinspeelt namelijk niet alleen op wat later in het verhaal zal voorvallen, maar dwingt de kijker ook om het verhaal opnieuw te bekijken vanuit een 'oorzaak en gevolg'-logica. Het geweer is op zichzelf natuurlijk zuiver symbolisch en als term kan het ook naar een ander element verwijzen – een idee, een karakter, een gebeurtenis – dat met de actie te maken heeft. Tegelijkertijd kan de betekenis worden uitgebreid buiten het domein van toneelteksten, naar andere vormen van vertellen, zoals film, muziek en beeldende kunst.

Met dit in gedachten kunnen we stellen dat *Nasan Tur's First Shot* (2014) zowel semantisch als etymologisch het perfecte voorbeeld is van de hint die aan de Russische toneelschrijver wordt toegeschreven. De video-installatie opent ook werkelijk met een pistool dat uiteindelijk onvermijdelijk wordt afgevuurd. Deze handeling wordt verricht door tien personen die zowel verschillen in leeftijd – tussen achttien en tachtig jaar – als in uiterlijk en sociale achtergrond en die voor het eerst van hun leven een vuurwapen ter hand nemen. Door deze ervaring worden ze spelers in een soort initiatieritueel, waarin niet alleen zichzelf betrokken zijn maar ook de toeschouwers die naar de handeling kijken. Met andere woorden, er komt een proces van gedeelde beleving op gang, zowel emotioneel als mentaal. Alle gevoelens die de schutter ondervindt worden ook door de toeschouwer, zij het anders, beleefd. Op dezelfde manier zullen de angsten, onzekerheden en zwakke plekken van de een hun terugslag hebben op de ander, in een continue wisselwerking van impulsen, die, zij het virtueel, een onophoudelijke sensorische kortsluiting veroorzaakt, bij elke vertoning van de video opnieuw. Dit effect komt tot uiting door de originele vertelstructuur, waarvan de kracht ligt in de slow motion. Gedurende het kleine uur dat de video duurt wordt in tien episoden telkens hetzelfde verhaal verteld, telkens met een ander persoon en gedeeltelijk met een andere belichting, kleur en opname, van geval tot geval aangepast aan hun

uiterlijke verschijning. Maar de essentie blijft fundamenteel ongewijzigd: een individu pakt het pistool op en haalt de trekker over. Dus wat maakt deze vijftig minuten waarbinnen *First Shot* zich afspeelt zo verrassend rijk geschakeerd en divers? Welke kracht dwingt de toeschouwer om naar de video te blijven kijken, vaak zelfs langdurig, terwijl het scenario iedere keer ongewijzigd wordt herhaald? De beelden glijden naadloos over het scherm in een langzaam afgemeten tempo waarmee ze een uniek, specifiek gewicht krijgen en op een hypnotische wijze onze aandacht vasthouden. Daardoor wordt de blik meer getrokken naar het bijzondere van ieder beeld dan naar het narratieve geheel. Elke visuele fase lijkt een verhaal op zichzelf te zijn, onafhankelijk van de vertelling waar het deel van uitmaakt; en het slow motioneffect verleent het geheel een speciale visuele kracht die iets van schilderkunst krijgt. Dat laatste komt naar voren in de verfijnde toon- en kleurverschuivingen; je zou kunnen zeggen, om toch nog de vergelijking met cinema vast te houden, dat ze de video verrijken, naar een andere dimensie verplaatsen en boven zichzelf uit laten stijgen. Zover zelfs dat je *First Shot* eerder als een bewegend schilderij dan als een video-installatie zou kunnen typeren. Het bezit op zijn eigen manier een perspectivische, lichtende structuur en biedt een van de meest intense illustraties van Turs even originele als persoonlijke verstandhouding met het medium schilderen. De kunstenaar cultiveert zo'n nauwe verstandhouding ook met andere contexten, zoals geschiedenis of de sociale aspecten van de werkelijkheid, ook al is dat niet altijd onmiddellijk duidelijk. Het resultaat is een anthologie van creatieve ideeën die zich qua techniek en soort van elkaar onderscheiden, maar qua interpretatie en syntaxis nauw verwant zijn. Als we binnen het domein van de video-installaties blijven is daar bijvoorbeeld naast *First Shot* ook *Ritual* (2005) en *In My Pants* (2015), die Turs grote belangstelling tonen in het analyseren van het belang van kleur en licht in een compositie, en ook van de menselijke figuur, die in het ene geval als portret wordt weergegeven en in het andere als zelfportret. Een soortgelijke aanpak is te vinden in de fotocycli *Clouds* (2012-13), waarin kleur een essentiële rol speelt in het afbakenen van het perspectivische en plastische systeem van de afgebeelde vergezichten. Tur raakt ook aan schilderkunst door zijn onderzoek van het grafische idioom. In de performance *City Says...* (2013) bijvoorbeeld wordt het overschrijven en over elkaar heen plaatsen van slogans zoals we die dagelijks overal in het stedelijk landschap aantreffen (met spray op een witte muur in de tentoonstellingsruimte geschilderd) getransformeerd in de ideale herinterpretatie van de kunstenaar van de poëtica van action painting en graffitikunst. Iets soortgelijks geldt voor *Police Paintings* (2014-15), werken die gebaseerd zijn op grote uniforme kleurvelden die conceptueel doen

denken aan die waarmee graffiti worden verborgen, maar visueel het idee van een teken/gebaar/materie weergeven, ontworpen binnen een informele structuur. Tur vertrouwt evenveel op intellect als op emotie, evenveel op rede als op perceptie, evenveel op analytisch vermogen als op ideologische gedrevenheid, waarbij iedere keer verschillende expressieve structuren worden toegepast. Daarnaast worden ook werkcodes uit het verre en directe verleden in herinnering geroepen; die worden dan geactualiseerd met behulp van de nieuwste technologische oplossingen en in een hedendaagse context geplaatst. Dit zijn experimenten die in een breed spectrum van werkwijzen worden uitgevoerd (schilderijen, sculpturen, tekeningen, installaties, performance, fotografie, video...) in schakeringen die soms radicaal en niet figuratief zijn, en soms meer vertellend en open voor figuratie.

Nasan Tur is een getuige van zijn tijd en *First Shot* is een veelzeggend voorbeeld, doeltreffend in staat om het onderzoek van de kunstenaar in al zijn complexiteit samen te vatten. Sterker nog, de waarde van de video-installatie gaat veel verder dan wat zij ogenschijnlijk vertelt; het zou een ernstige vergissing zijn om alleen stil te blijven staan bij de 'oorzaak en gevolg'-verhouding die wordt neergezet. Het is eenvoudigweg niet voldoende om het gevoel van verbijstering te analyseren en – in sommige gevallen – van angst die het oproept bij de toeschouwer, of om de video te bekijken als was het een nieuwsitem. Het geweer van Tsjechov is hiervan het bewijs: alles is duidelijk vanaf het begin. Het is dus raadzaam voorbij de feiten te kijken en *First Shot* binnen de context van Turs poëtica te plaatsen, en te beseffen hoe exemplarisch het daarvoor is.

LA PISTOLA DI ČECHOV

Tradizione vuole che Anton Čechov abbia detto 'Se nella prima scena del dramma, c'è un fucile appeso alla parete, questo dovrà sparare nell'ultimo atto'. La frase, nota anche sotto formule grammaticali differenti (ad esempio 'se in un romanzo compare una pistola, bisogna che spari'), formalizza un assunto fondamentale nell'ambito della cosiddetta narrazione premeditata: se il racconto prevede un evento è necessario che sin dal principio sia esplicitato l'elemento o il soggetto che darà luogo ad esso. Così, per convenzione, si dà il nome di pistola di Čechov a quella componente di un testo teatrale o letterario che pur appearing a prima vista inessenziale si rivela poi fondamentale ai fini del suo svolgimento. In tal senso la pistola costituisce il modo migliore per evitare possibili lacune narrative; essa, infatti, non solo insinua a priori ciò che andrà a verificarsi nel prosieguo della storia ma esorta anche lo spettatore a compiere una revisione di quest'ultima seguendo la logica della 'causa/effetto'. Ovviamente la pistola in sé per sé ha un valore puramente simbolico e nominandola si può fare riferimento ad un qualsiasi altro oggetto – come a un'idea, un carattere, un evento, un personaggio – implicato nell'azione. Allo stesso modo, il suo significato può essere esteso oltre i confini della scrittura teatrale ed investire altri ambiti della creatività che contemplino, al loro interno, lo sviluppo di una storia, dal cinema alla musica alle arti visive.

Considerando ciò si potrebbe dire che *First Shot* (2014) di Nasan Tur rappresenta in modo esemplare il pensiero attribuito al drammaturgo russo, non solo sotto il profilo semantico ma anche etimologico. La video installazione, infatti, mostra sin dal principio una pistola e questa, seguendo il proprio destino, inevitabilmente spara. Il gesto è compiuto da dieci individui diversi per età – compresa tra i 18 agli 80 anni – aspetto ed estrazione sociale che, per la prima volta nella loro vita, tengono in mano un'arma da fuoco. Tale esperienza li rende così interpreti di una sorta di rito di iniziazione che coinvolge non solo loro stessi ma anche gli spettatori che assistono all'azione. Si mette, cioè, in atto un processo di condivisione emotiva che tocca entrambi, sia a livello sensibile che mentale. Pertanto tutte le sensazioni provate dai primi vengono, seppure con diverse modalità, vissute dai secondi. Allo stesso modo i timori, le incertezze, le sbavature attitudinali degli uni si riflettono sugli altri in un rimando continuo di impulsi che, per quanto virtuale, innesca un corto circuito sensoriale ininterrotto, che si rinnova ad ogni proiezione del video. Tale effetto si esplicita attraverso un'originale struttura linguistica che ha il suo punto di forza nei tempi rallentati con cui viene proiettato il filmato. Quest'ultimo dura quasi un'ora nel corso della quale si susseguono dieci episodi che

raccontano sempre la stessa storia; certo, cambiano i protagonisti e, in parte, le luci, i colori e le inquadrature che, di caso in caso, si adattano alla loro presenza ma la sostanza, nel fondo, rimane sempre la stessa: un individuo prende in mano la pistola e tira il grilletto per sparare. Allora, cosa rende i cinquanta minuti lungo i quali si sviluppa *First shot* così sorprendentemente articolati e eterogenei? Quale forza spinge lo spettatore a trattenersi dinanzi ad esso per momenti, spesso, lunghi visto che la sua 'trama', come si direbbe in gergo cinematografico, si ripete sempre uguale a sé stessa? Le immagini, infatti, si susseguono sullo schermo senza soluzione di continuità mantenendo un ritmo lento e dilatato che conferisce loro un peso specifico particolare, tale da catturare lo sguardo in modo quasi ipnotico e indurlo a soffermarsi sulla singolarità di ciascuna di esse più che sull'insieme narrativo a cui sarebbero geneticamente destinate. In tal modo ogni passaggio visivo appare come una storia a sé, indipendente dal racconto da cui è tratto, ed il rallenti a cui è sottoposto gli conferisce una speciale forza visiva dal sapore quasi pittorico. Quest'ultima affiora soprattutto nei raffinati passaggi tonali e cromatici che – volendo mantenere un paragone col mondo del cinema – impreziosiscono la pellicola conducendola in una dimensione altra rispetto a quella di competenza. Al punto che *First shot* più che una videoinstallazione si potrebbe definire un dipinto in movimento dotato, a suo modo, di una struttura prospettica, plastica e luminosa e che rappresenta una delle testimonianze più intense dell'originale quanto personale rapporto di Tur col mezzo pittorico. Rapporto, questo, decisamente stretto per quanto meno evidente, a prima vista, di quello che l'artista coltiva con altri ambiti disciplinari come, ad esempio, la storia o gli aspetti sociali del reale. Esso si traduce in un florilegio di proposte creative diverse sotto il profilo tecnico e tipologico ma prossime sotto quello interpretativo e sintattico. Ad esempio, rimanendo nell'ambito della video installazione oltre *First Shot* vi sono i casi di *Ritual* (2005) e *In My Pants* (2015) ove affiora uno spiccato interesse di Tur per un'analisi dei valori cromatici e luminosi della composizione oltre che per quello della figura umana esplicitata sotto forma di ritratto nel primo caso, di autoritratto nel secondo. Orientamento analogo si riscontra nel ciclo fotografico *Clouds* (2012-13) ove il colore assume un ruolo essenziale nella definizione dell'impianto prospettico e plastico dei panorami raffigurati. Alla pittura Tur arriva anche attraverso il confronto con la sintassi grafica. Basti pensare a *City Says...* (2013) una performance ove l'atto di trascrizione e sovrapposizione di slogans simili a quelli che abitualmente invadono il paesaggi urbani (tracciati con vernice spray su una parete bianca posta all'interno di uno spazio espositivo) si trasforma in un'ideale rilettura da parte dell'artista

della poetica dell' *action painting* e della *graffiti art*. Discorso analogo vale anche per i *Police paintings* (2014-15), lavori basati su ampie e uniformi campiture di colore che concettualmente rievocano quelle effettuate per occultare le scritte che ricoprono i muri cittadini ma visivamente fanno eco alla nozione di *segno/gesto/materia* concepita in ambito informale.

Insomma, anche se certamente non può dirsi pittore nel senso stretto del termine Nasan Tur risulta essere un autore in forte dialogo con la pratica pittorica e *First shot* costituisce una tappa significativa di questo percorso intellettuale, al cui interno convivono diverse anime creative. Così come, del resto, avviene anche per altri autori della sua generazione pronti, anch'essi, ad adottare contemporaneamente moduli lessicali e tecnici differenti, a percorrere trasversalmente vari campi ideologici ed operativi, ad interpretare liberamente ruoli diversi. La perdita dei valori etici ed intellettuali tradizionali avvenuta al volgere del nuovo Millennio, sostituiti da altri inediti e spesso ancora da decifrare, spinge questi interpreti – e Tur con loro – ad affrontare le questioni al centro dei loro interessi facendo leva tanto sull'intelletto quanto sull'emotività, sulla ragione quanto sulla sensazione, sulla capacità analitica quanto sulla spinta ideologica, assumendo, di caso in caso, strutture espressive diverse. E li induce, inoltre, a rievocare codici operativi appartenenti al lontano come all'immediato passato aggiornandoli alle soluzioni offerte dagli ultimi mezzi tecnologici, calandoli nel contesto contemporaneo. Si tratta di sperimentazioni che si concretizzano per mezzo di un'amplessissima gamma di sistemi esecutivi (pittura, scultura, installazione, performance, fotografia, video...) dai toni ora più radicali ed aniconici ora più narrativi ed aperti alle suggestioni figurative individuando, in queste ultime, non un fine ma una delle tante, possibili soluzioni alla presentazione di elaborazioni teoriche e mentali.

Per questo ed altro Nasan Tur può dirsi un assoluto testimone del proprio tempo e *First Shot* ne è un esempio indicativo, capace di sintetizzare efficacemente la ricerca dell'artista in tutta la sua articolazione. Il valore della video installazione, infatti, va ben oltre ciò che apparentemente racconta e sarebbe un grave errore soffermarsi solo sul rapporto 'causa/effetto' che essa mette in atto. Non basta, infatti, analizzare il senso di stupore e, in certi casi, di ansia che essa suscita nello spettatore o assistere al filmato come se fosse la registrazione di un fatto di cronaca. La pistola di Čechov ne è la prova: tutto è chiaro sin dal principio. È opportuno, perciò, andare oltre il dato contingente e contestualizzare *First Shot* all'interno della poetica di Tur considerando quanto esso ne rappresenti un caso esemplare.

This publication appears on the occasion of the exhibition:

MAGIC

Nasan Tur

09.05.2015 – 20.06.2015

Text: Pier Paolo Pancotto

Pier Paolo Pancotto is an independent art critic based in Rome. As curator he has promoted, among the others, the exhibitions *Artiste in Italia nel xx secolo*, Seravezza, Palazzo Mediceo, 2004; *Carla Accardi*, Roma, Museo Carlo Bilotti, 2010; *Carsten Nicolai*, Roma, Museo H.C. Andersen, 2010; *Dove Allouche*, Roma, Nomad Foundation, 2012; *Alberto Di Fabio*, Roma, Galleria Nazionale d'Arte Moderna, 2012; London, Estorick Collection, 2013; Paris, Mairie du 4ème, 2013; Napoli, Castel Sant'Elmo 2014; *Günther Förg*, Roma, Museo Carlo Bilotti, 2013; *Daniele Puppi*, Paris, Nuit Blanche 2013; *Mairie du 4ème*, 2014; *Nico Vascellari*, Bruxelles, Officina 2014; *Tirana*, 2015; *Nick Oberthaler*, Roma, Museo H.C. Andersen, 2014; *Cyril de Commarque*, Roma, Macro, 2014; *Prego signori si accomodate*, Venezia, Casa Scatturin, 2015 and project with *Cyprien Gaillard*, *Uedovamazzei*, *Stefano Arienti*, *Domenico Mangano*, *Matthieu Laurette*, *Arthur Duff*, *Mat Collishaw*, *Francesco Simeti*, Roma, Santo Spirito in Sassia, 2008-2011.

As editor he published the monographs *Artiste a Roma nella prima metà del '900*, Roma, 2006; *Arte contemporanea: dal minimalismo alle ultime tendenze*, Roma 2010; 3a rist. 2014, e *Arte contemporanea: dal minimalismo alle ultime tendenze e Arte contemporanea. Il nuovo millennio*, Roma 2013; 1a rist. 2014. He collaborates with *Artforum*, New York and *Il Messaggero*, Roma.

Nasan Tur lives and works in Berlin. Tur has exhibited widely at institutions and galleries internationally, including *Blain|Southern*, Berlin/London; *Centre Pompidou*, & *Palais de Tokyo*, Paris; *Istanbul Biennial*, *Tapei Biennial*, *Christchurch Biennial of art in public space*; *Hamburger Bahnhof – Museum für Gegenwart*, Berlin; *Istanbul Modern*, *Museum of Modern Art*, Istanbul; *Kunsthalle Mannheim*; *Kunstmuseum Stuttgart*; *Kunstraum Innsbruck*; *MARTa Herford*; *Martin-Gropius-Bau*, Berlin; *Museum of Contemporary Art*, Thessaloniki; *Neuer Berliner Kunstverein*; *Schirn Kunsthalle*, Frankfurt; *Staatliche Kunstsammlungen Dresden*; *Thyssen-Bornemisza Art Contemporary*, Vienna; *Times Museum*, Guangzhou.

Images: *Nasan Tur Wealth is Legitimate*, Wood printing plate, 2015 & *Nasan Tur First Shot*, HD video, 2014

Translation: Angela Arnone & Tiny Mulder

Printer: Oranje van Loon, Den Haag

Thanks: Lex Plompen, Gemeente Den Haag, Mondriaan Fund

Published by: West

Edition: 1000

ISBN: 978-90-79917-50-1

West

Groenewegje 136

2515 LR Den Haag

the Netherlands

+31 (0)70 392 53 59

www.westdenhaag.nl

info@westdenhaag.nl

HTJA

2

ETAMI